

Заходить сусідка, каже: в селі так багато чужих...
Скільки живу – не бачила... й усім так хочеться жить.
Це скоро закінчиться, знаєш? Немає вже чим тужить...

На варту заходить повня. Шепчу до хмари: сховай.
Од мови лишилися вигуки і наказові слова.
Од мене лишилась ознака одна, головна: жива.

17–18.03.2022

* * *

Світе, я розумію: ти хочеш миру.
Хочу і я, авжеж... Але звір не хоче!
Світе, ти прагнеш словом здолати звіра?
Слово його не спиня – ні людське, ні Отче.

Хочеш погрозою, докором, що зухвалий?
Світе, тобі не доходить проста наука:
дай йому нігтик – вирве із м'ясом палець,
дай йому палець – вирве по плечі руку.

Світе, ти ще розрізняєш ці дні і ночі? –
Аж не засипало згаром-золою очі!
Цілі доми і розвеснені краєвиди?

Світе, коли дістане аж під сорочку...
Ні, я не хочу лихого тобі, не хочу...
Тільки ж, якщо не спину, – він до тебе прийде.

9–20.03.2022

* * *

Нині плюс десять. Земля розкисає хутко.
Вітер зриває з ниви зимову хустку:
дай розчешу коротку стрижку озимини –
хай одростає нівроку – весна ж на світі! –
час зеленіти, щоб згодом заколоситись
і розродитися горами паляниць...